

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC in perioada 1 - 15 NOIEMBRIE

Vineri 6 Noiembrie:

Acatistul Maicii Domnului 6.00 PM

Sambata 7 Noiembrie:

Sfanta Liturghie si Parastas9.00 AM

Vecernie si Litie 6.00 PM

Duminica 8 Noiembrie: **SFINTII ARHANGHELI MIHAIL SI GAVRIIL**

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Miercuri 11 Noiembrie:

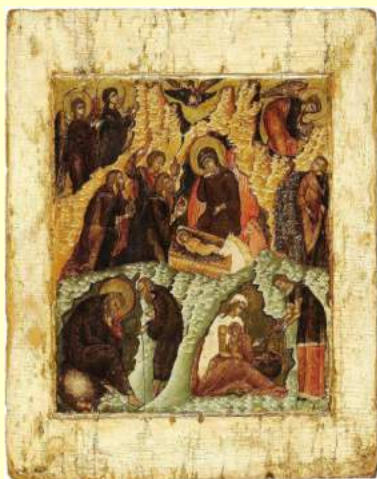
Acatistul Sfantului Mina 6.00 PM

Vineri 13 Noiembrie:

Acatistul Sfantului Ioan Gura de Aur 6.00 PM

Sambata 14 Noiembrie:

Sfanta Liturghie si Parastas9.00 AM

Inceputul Postului Nasterii Domnului

Duminica 15 Noiembrie:

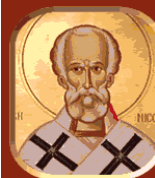
Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Cateheza

„Sfanta si Dumnezeiasca Liturghie”

11.30 AM

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

SFINTII ARHANGHELI MIHAIL SI GAVRIIL

Sfintii Arhangheli Mihail si Gavriil

In fiecare an, pe data de 8 noiembrie, Biserica cinstește Soborul Sfintilor Mihail si Gavriil si a tuturor Puterilor ceresti celor fara de trupuri. Deci, pe 8 noiembrie nu ii praznuim doar pe Sfintii Arhangheli Mihail si Gavriil, ci pe toate cetele ingeresti care nu s-au despartit de Dumnezeu.

Lumea ingereasca a fost creata de Dumnezeu din nimic, nu din ceva preexistent si nici din fiinta Sa. Referatul biblic despre creatie nu vorbeste in mod precis despre crearea ingerilor. Sfintii Parinti afirma ca la creatie nu se vorbeste explicit despre ingeri din doua motive: evreii, inclinati spre idolatrie, ar fi cazut usor in ratacirea idolatra a popoarelor vecine si ca in cartea Facerii se urmareste numai infatisarea inceputului lumii vazute. In ceea ce priveste ierarhia ingereasca, Dionisie Areopagitul vede cetele ingeresti in numar de noua, asezate in cate trei grupuri suprapuse: Serafimi, Heruvimi, Scaune; Domnii, Puteri, Stapanii; Inceptorii, Arhangheli, Ingeri. Biserica si-a dat consimtamentul asupra acestei ierarhii prin introducerea ei in pictura bisericeasca.

Pentru ca ingerii sunt netrupesti, la ei nu se poate vorbi de sex si nici de o transplantare a speciei (Fac 6,2), deci, ei nu se casatoresc, nu se inmultesc (Matei 22,30) si nici nu mor (Luca 20, 35-36). Ingerii isi transmit unii altora propriile lor ganduri si hotarari fara sa rosteasca cuvinte. Insa, pentru indeplinirea slujbei lor, pot lua infatisare omeneasca

(II Reg 6,17), pot sa vorbeasca, sa manance, sa apara imbracati si uneori purtand aripi (Fac. 32,25; Luca 24, 4; Matei 28,3; Apoc 14,6).

Lucrarea principala a ingerilor este aceea de a-l intari si sustine pe om in a transfigura lumea.

Sarbatoarea Soborul Sfintilor Mihail si Gavriil

Aceasta sarbatoare a fost la origine o simpla aniversare anuala a sfintirii unei biserici a Sfantului Arhanghel Mihail, ridicata la termele lui Arcadius din Constantinopol. Astfel, ea apare in cele mai vechi sinaxare ca fiind o sarbatoare numai a Arhanghelului Mihail. Mai tarziu ea a devenit o sarbatoare comuna a tuturor Sfintilor Ingeri.

In Mineiele ortodoxe intalnim alte patru zile liturgice consacrate pomenirii Sfintilor Arhangheli sau unor minuni facute prin puterea lor:

- Pe 6 septembrie, se savarseste pomenirea unei minuni facute de Sf. Arhanghel Mihail, la Chones, in Colosse din Frigia;
- Pe 26 martie, a doua zi dupa praznicul Bunevestiri, praznuim Soborul (Adunarea) mai-marelui voievod Gavriil;
- Pe 13 iulie, praznuim al doilea Sobor al Arhanghelului Gavriil, care este la origine ziua sfintirii unei biserici vestite a Sfantului Arhanghel Gavriil;
- Serbarea Arhanghelului Gavriil din Adin, in ziua de 11 iunie (fara slujba), cand se comemoreaza aparitia acestui sfant Arhanghel la o chilie din Sf. Munte (Adin), unde el ar fi invatat pe un calugar sa cante pentru prima oara partea de la inceput a Axionului Sfintei Fecioare : Axion esti, adica : Cuvine-se cu adevarat... ; faptul s-ar fi intamplat prin sec. X, iar serbarea a ramas pana azi limitata la manastirile atonite.

Sfantul Arhanghel Mihail

In limba ebraica, numele sau inseamna "Cine este ca Dumnezeu?". El este cel care "striga": "Sa luam aminte, noi, care suntem fapturi, ce a patimit Lucifer, cel care era cu noi: cel ce era lumina, acum intuneric s-a facut. Ca cine este ca Dumnezeu?", si asa s-a intocmit soborul, adica adunarea si unirea tuturor ingerilor. Pe seama sa se pune si calauzirea lui Lot si a familiei acestuia la iesirea din Sodoma, precum si protectia speciala a poporului lui Israel. Ii scoate din cuptor pe cei trei tineri din Babilon, il sprijina in lupta pe Ghedeon, il mustra pe vrajitorul Valaam si il elibereaza din inchisoare pe Sfantul Apostol Petru. Conform Scripturii, toti mortii vor iesi din morminte la glasul trambitei Sfantului Arhanghel Mihail.

In iconografie, Arhanghelul Mihail este reprezentat purtand in mana o sabie de foc, semn ca el pedepseste pacatul. Sfantul Arhanghel Mihail este pomenit in cartile Vechiului Testament ca fiind prezent mai ales acolo unde Dumnezeu pedepseste nedreptatea. Din acest motiv Arhanghelul Mihail se arata a fi un inger al dreptatii Dumnezeiesti.

Sfantul Arhanghel Gavriil

In limba ebraica, Gavriil inseamna "barbat-Dumnezeu". Numele sau contine concentrat vestea ca Dumnezeu Se va face barbat, ca va asuma

firea omeneasca. Vesteste Sfintilor Parintilor Ioachim si Ana nasterea Maicii Domnului, ii descopera lui Zaharia nasterea Inaintemergatorului. Pastorilor le arata ca li S-a nascut Prunc, pe Iosif, logodnicul Mariei, il intareste ca sa nu se indoiasca de nimic, calauzeste Sfanta Familie in Egipt si aduce femeilor mironosite vestea Invierii Domnului. Arhanghelul Gavriil este reprezentat in iconografia ortodoxa purtand in mana o floare de crin alb, ca simbol al bucuriei si binecuvantarii. Arhanghelul Gavriil este ingerul bunatatii si milostivirii lui Dumnezeu.

Ziua din saptamana consacrata ingerilor este luna.

Adrian Cocosila

Rugaciune catre Sfantul Arhanghel Mihail

Sfinte si mare Arhanghele al lui Dumnezeu, Mihaile, care cel dintai intre ingeri stai dinaintea Treimii celei negraite, sprijinul si pazitorul neamului omenesc, care ai zdrobit in Ceruri cu ostile tale capul prea-trufasului diavol si rusinezi pururea pe pamant rautatea si viclenia lui, la tine alergam cu credinta si ne rugam tie cu dragoste: fii pavaza nestricata si coif tare Sfintei Biserici si neamului nostru dreptcredincios, pazindu-ne cu spada ta purtatoare de fulgere de toti vrajmasii vazuti si nevazuti. Nu ne lasa pe noi, o, Arhanghele al lui Dumnezeu, fara ajutorul si ocrotirea ta, pe cei ce laudam astazi sfantul tau nume. Iata ca, desi mult gresiti suntem, nu voim sa pierim intru faradelegile noastre, ci sa ne intoarcem la Domnul, ca sa ne calauzeasca spre lucruri bune. Lumineaza mintile noastre cu lumina fetei lui Dumnezeu, care straluceste totdeauna pe fruntea ta ca un fulger la aratare, ca sa putem pricepe care este voia lui Dumnezeu, buna si desavarsita, in ceea ce ne priveste, si sa cunoastem toate cate se cuvine noua sa le facem si cate sa le trecem cu vederea si sa le parasim. Intareste-ne cu harul Domnului vointa slaba si dorirea lipsita de vlaga, ca intarindu-ne in legea Domnului, sa incetam a ne mai primejdi cu cugetele pamantesti si cu poftetele trupesti, aplecandu-ne, dupa asemanarea copiilor lipsiti de minte, catre frumusetile degraba pieritoare ale lumii acesteia si uitand in chip nesabuit cele vesnice si ceresti de dragul celor stricacioase si pamantesti.

Mai presus de toate acestea, cere de Sus pentru noi duhul adevaratei pocainte, intristarea cea nefatarnica dupa Dumnezeu si zdrobirea pentru pacatele noastre, ca zilele ce ne-au mai ramas din aceasta viata trecatoare sa le cheltuim nu spre placerea simturilor si hranirea patimilor noastre, ci intru indreptarea cu lacrimi de credinta si zdrobire a inimii, cu nevointele curatiei si cu bineplacutele fapte ale

milostivirii. Iar cand se va apropia ceasul sfarsitului nostru, al slobozirii din legaturile acestui trup pieritor, nu ne lasa pe noi, Arhanghele al lui Dumnezeu, fara de aparare impotriva duhurilor rautatii care sunt in vazduhuri si obisnuiesc a impiedica urcusul sufletului omenesc la cele de Sus, ca paziti fiind prin tine, fara mpiedicare sa ajungem in salasurile prea-slavite ale Raiului, unde nu este durere, nici intristare, nici suspin, ci viata fara de sfarsit.

Si invrednicindu-ne a vedea prealuminatul chip al Preabunului nostru Domn si Stapan, si cazand cu lacrimi la picioarele Lui, cuprinsi de bucurie si umilin a sa strigam: slava Tie, Preaiubitul nostru Mantuitor, Care pentru preamulta dragoste pe care o ai fata de noi, nevrednicii, ai binevoit a trimite pe ingerii Tai ca sa slujeasca mantuirii noastre! Amin!

Rugaciune catre Sfantul Arhanghel Gavriil

O, Sfinte Arhanghele Gavriil, desavarsit lucratorule, care cu numele si cu fapta marturisesti puterea Celui-Preainalt, catre putinatatea omeneasca apleaca-te cu ingaduinta, si vegheaza-ne in ceasul rugaciunii noastre, si calauzeste-ne spre implinirea a toata dreptatea, cu multimea harurilor anume incredintate tie, ca noi in puternicul tau ajutor cutezam a nadajdui si ascultatoarei tale slujiri urmatori nazuim a ne face. Tu pe oameni cercetandu-i din neam in neam, cu bunele si cu relele noastre ne stii; de aceea te rugam sa fii rabdator cu nedesavarsirile noastre, sprijinindu-ne ca de rele sa ne lepadam, iar intru cele bune sa sporim, caci de indreptarea omului scris este ca si ingerii se bucura. Deci pricina de bucurie inlesneste-ne sa fim Puterilor ceresti celor fara de trup, peste care Dumnezeu fruntas te-a randuit, Voievod intre Voievozii cei de sus. Fii bucuria noastra si invredniceste-ne sa fim bucuria ta, ca intru Domnul bucuriei duhovniceste sa ne veselim. Rugaciunile noastre du-le la Dumnezeu cu iutimea aripilor tale si de vestirea ta mantuitoare nu ne lipsi pe noi, Binevestitorule, ca pe unii ce nadajduim cu ravna duhului sa biruim neputintele cele trupesti si ingerilor asemanatori sa ne facem, ca dimpreuna cu ostirile ceresti si cu cetele dreptilor, spre imparatia luminii celei neinserate catand, din tot sufletul si cu tot cugetul nostru sa aducem multamita, lauda si inchinaciune Tatalui si Fiului si Sfantului Duh, Treimea cea de-o-fiinta si nedespartita, acum si pururea si in vecii vecilor. Amin!

Arhanghelii în viața noastră de zi cu zi

Cu prilejul sărbătorii de azi a Sfinților Arhangheli, să vedem cum viețuiesc îngerii, cum se înfățișează înaintea lui Dumnezeu și cum se arată oamenilor. Noi, ortodocșii, avem privilegiul unic să cunoaștem din cărțile liturgice conținutul aghiologic, dogmatic și moral al sărbătorii de azi. Într-adevăr, avem în cultul nostru și cerul, și pământul.

De aceea oamenii care nu au o legătură ființială cu slujbele bisericești sunt, de obicei, seci, fără chef, slăbănogi, molateci, iar viața lor este alcătuită din diferite întâmplări mărunte, care le umplu conștiința și memoria. Orizontul lor este îngust, pentru că nu au vederea lucrurilor inteligibile și cerești. Prin urmare, pentru noi, monahii, slujba zilnică este o mare binecuvântare, pentru că avem în fiecare zi comuniune cu sfinții, dar și cu Domnul și cu Născătoarea de Dumnezeu. Slujbele dese ne lărgesc orizontul și fac ființa noastră să urce de la pământ la cer.

La început, sărbătoarea aceasta îl prăznuia pe Mihail - vedem lucrul acesta în tropare - și apoi a fost adăugat și Gavriil. Ulterior, Biserica le-a adăugat și pe celelalte puteri cerești fără de trup, ca să cuprindă toate cetele îngerilor.

Înainte de a vedea slujba și citirile ei, să spunem ce sunt îngerii și când au fost creați. Sfânta Scriptură nu relatează când și cum au fost creați îngerii. Noi, în mod tipologic și umbros, tragem câteva concluzii din textele ei. Astfel, vedem că îngerii sunt minți, duhuri, ceva asemănător cu Dumnezeu cel imaterial. Desigur, nu sunt asemenea cu Dumnezeu, se deosebesc mult, pentru că nu sunt atât de imateriali ca Dumnezeu. Ei au o anumită materialitate, o anumită grosime, dar nu sunt și material ca omul. Se deosebesc mult și de Dumnezeu, și de om, se află între Dumnezeu și om, iar omul se află între îngerii și restul firii create și muritoare.

Pentru că îngerii sunt oastea împăratului ceresc, ei au o anumită organizare și conducere. Nu sunt o turmă, pentru că Dumnezeu este Dumnezeul ordinii și al buneii rânduieli, iar rânduiala potrivită cu ordinea, cu buna-cu-viință, cu diferitele vrednicii este valabilă în toate laturile împărăției cerurilor, al cărei antitip este Biserica.

Sfinții Părinți, având Duhul lui Dumnezeu, ne-au vorbit și despre îngerii în scrierile lor de-Dumnezeu-insuflete, adevărate și mai presus de orice criteriu și temeii omenesc. Unii dintre Părinți împart cetele îngeresti în diade, alții în triade, și spun că fiecare ceată are conducătorul ei. În Sfânta Scriptură însă, împărțirea cetelor îngeresti nu este clară. Sfânta Scriptură și cei dintâi autori care au scris despre îngerii, precum Sfântul Dionisie Areopagitul, Sfântul Maxim Mărturisitorul, Sfântul Nichita Stithatul și, în general, toți Părinții, recunosc că există cete conduse de către un mai-mare al fiecărei cete, mai precis vorbesc despre nouă cete de îngerii .

Apostolul Pavel spune că „lupta noastră este împotriva începătoriilor, a stăpâniilor și a stăpânitorilor lumii întunericului acestui veac“ (Ef. 6, 12). De aici tragem concluzia că este vorba de două cete îngeresti, din care se vede că a căzut un mare număr de îngerii și au ajuns demoni. Alți Părinți spun că o ceată întregă, a zecea, al cărei conducător era Lucifer, a căzut în întregime. Îngerii acestei cete au fost luați cu sine de mai-marele cetei lor; iar aceasta este un lucru firesc. La fel se întâmplă și cu oamenii. Alți Părinți însă, întemeiați pe textul Apostolului Pavel și pe alte texte, spun că au căzut îngerii din toate cetele, pentru că toate cetele alcătuiesc o singură oștire, iar răul s-a transmis peste tot.

Cetele sunt nouă: Heruvimii, Serafimii, Tronurile, Domniile, Puterile, Stăpâniile, Începătoriile, Arhangheli și îngerii. Dintre arhangheli, cunoaștem doi: pe Mihail și pe Gavriil. Mihail a stat înaintea adunării îngeresti și a spus: „Să luăm aminte!“ și îndată a încetat răzmerița în cer; și de aceea deține un loc vizibil în inimile noastre și în slujba noastră bisericească de azi. Probabil că tot arhanghel era și Lucifer - potrivit altora, era mintea cea mai deosebită a celei de-a zecea cete, sau a primei cete, în ordinea ierarhică - de aceea și Mihail a luat de îndată măsurile necesare.

Dintre îngerii, îi cunoaștem, de asemenea, pe Azuria, care este un simplu înger, pe Rafail și pe Misail. Nu-i cunoaștem însă pe toți îngerii. În literatura apocrifă sunt consemnate numele multor îngerii. Biserica noastră are obiceiul să nu se preocupe de aflarea celor pe care nu ni le spun Sfintele Scripturi. Despre arhangheli avem o oarecare cunoștință, dar nu știm precis cum este organizată cealaltă parte a ierarhiei cerești. Pe temeii organizării iconice a ierarhiei cerești de către Sfântul Dionisie, care are un corespondent cu adevărul din cer, a fost organizată și ierarhia pământescă. Astfel, avem arhierii, preoți, diaconi, monahi, mireni și celelalte trepte. Treptele preoției au, prin urmare, un corespondent cu cetele îngerilor.

Despre legătura oamenilor cu îngerii și despre caracteristica fiecărei cete îngeresti vorbește și Sfântul Nichita Stithatul. El încearcă să stabilească un sistem de desăvârșire a omului, pornind de la viața omenească, trecând la viața duhovnicească a îngerilor și, apoi, la treapta desăvârșită a îndumnezeirii, care este dinamică și fără de sfârșit. Adică, omul este purtat neîntrerupt către ea, dar nu o atinge niciodată. Îndumnezeirea noastră nu este naturală, este după har. Prin harul lui Dumnezeu are loc înaintarea noastră, absorbirea a tot mai multă energie dumnezeiască și asemănarea cu Dumnezeu.

În legătură cu natura schimbătoare a îngerilor, nu există nicio îndoială că îngerii au fost, la fel ca omul, schimbători după fire, dar neschimbători după har, prin darul lui Dumnezeu. Desigur, mai mult îngerii sunt neschimbători, pentru că sunt numai minți, în timp ce omul este și trup, iar faptul de a fi schimbător conduce spre îndumnezeite, dar poate conduce și spre stricăciune, spre moarte.

Omul a fost făcut nemuritor și neschimbător prin har, dar schimbător și muritor prin fire. Dacă ar fi trăit viața naturală pe care i-a dat-o Dumnezeu, s-ar fi schimbat numai spre Dumnezeu. Faptul că omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu înseamnă că a fost făcut asemănător cu Dumnezeu și, prin urmare, L-ar fi absorbit neîncetat pe Dumnezeu și ar fi ajuns tot mai asemănător cu El. Dacă însă nu ar fi trăit viața pe care i-a rânduit-o Dumnezeu, atunci urma să piardă această posibilitate și să cadă în deplina stricăciune, adică să ajungă la moarte. Moartea la care s-a supus omul este corespondentul a ceea ce a pățit îngerul când a pierdut legătura sa cu Dumnezeu. Cu îngerul și cu omul s-a întâmplat exact același lucru: nu și-au folosit însușirea naturală și au pierdut harisma pe care le-a dat-o Dumnezeu. Dumnezeu nu le-a luat-o, ci ei înșiși s-au îndepărtat de Dumnezeu. Așa cum, dacă ne îndepărtăm de o sursă luminoasă, ne aflăm în afara acțiunii ei luminoase, tot așa și omul, și unii dintre îngeri s-au găsit în afara darului dumnezeiesc, în afara harului. Există însă o deosebire între căderea îngerilor și a omului. Când a păcătuit Lucifer, cu toată ceaia lui sau cu îngeri din toate cetele, a păcătuit cu voia lui proprie, adică a inventat păcatul. Nu a ales dintre două lucruri care existau, ci cu voia lui proprie a inventat și a ținut ca pe o proprietate moartea, căderea, existența demonică. Demonul s-a îndepărtat în mod conștient de Dumnezeu și L-a tăgăduit, zicând: „Nu te vreau, Dumnezeule! Eu singur mă autoproclam dumnezeu.” Dumnezeu n-a putut să-i ia ceea ce îi dăruise, libertatea și dreptul de a se conduce, pentru că îngerii sunt și ființe conducătoare, așa cum, în mod corespunzător, este și ierarhia bisericească. În calitate de ființe conducătoare și libere, nu e cu puțință să înceteze să mai aibă această însușire, și de aceea i-a lăsat să cadă.

Demonii au murit definitiv, și de aceea nu mai pot să se înalțe către Dumnezeu, nu-și mai pot recâștiga orientarea către Dumnezeu, pentru că nu au vrut, nu vor și niciodată nu vor vrea aceasta. Continuă însă să-și exercite vrednicia conducătoare pe care le-a dăruit-o Dumnezeu, cu diferența că le-a limitat-o la hotarele temporale ale vieții omenești. Când toate se vor întoarce la Dumnezeu, atunci demonul nu va mai putea să facă nimic, și de aceea este numit „stăpânitorul lumii” (In. 12, 31). În această viață, în timp ce Biserica se luptă atât de mult, în timp ce Dumnezeu suferă pentru om, în cele din urmă biruința vremelnică este a lui satana. Biruința lui Dumnezeu, pentru El și pentru noi, este păstrată pentru mai târziu. Biruința este câștigată de fiecare dintre noi care o vrea, dar Dumnezeu își păstrează dreptul ca în ziua aceea să-l zdrobească definitiv pe diavol și să pună capăt stăpânirii lui. Atunci satana va fi un soldat prizonier, un rob pe veci. De asemenea, Dumnezeu nu a înlăturat faptul ca diavolul să se poată schimba spre păcat. Prin neîncetata înaintare a răutății și a împotrivirii față de Dumnezeu, diavolul continuă să cadă și să ajungă din ce în ce mai demonic.

Îngeri care nu au căzut, refuzând prin „Să luăm aminte!”, cu voia lor proprie, să se predea acestei hotărâri a lui Lucifer, au cerut de la

Dumnezeu să-i facă neschimbători, pentru că i-a cuprins frica înaintea căderii demonilor. Se gândeau ca nu cumva să pățească și ei la fel. Iar Dumnezeu, cinstindu-le în același timp libertatea, le-a dat ca răsplată harisma de a nu se mai schimba spre păcat, pentru că o doreau. Se pot însă înălța spre stări mai îngerești și mai dumnezeiești. Cu ei se întâmplă exact contrarul a ceea ce s-a întâmplat cu demonii. Prin urmare, dreptatea lui Dumnezeu a fost desăvârșită când le-a dat îngerilor puterea de a nu se mai schimba spre cele de jos, iar demonilor, puțința de a se schimba spre cele de jos.

Omul a căzut și el și a murit, dar dintr-o stare lipsită de înțelegere: și-a întărit egoismul, a hotărât să facă ceva fără voia lui Dumnezeu, însă nu a înțeles ce a făcut. Ce putea Eva să facă? În realitate, a făcut o mare greșală, pentru că ea purta tot viitorul întregului neam omenesc. Atunci erau numai ea și Adam. Când o femeie este singură și păcătuiește, consecințele păcatului apasă numai asupra ei. Dar când este și soțul cu ea, îi apasă și pe bărbatul ei, și pe copiii ei. La fel se întâmplă și când păcătuiește o monahie, încercarea cade peste toată mănăstirea, pentru că suntem mădulare ale aceluiași Trup, însă monahia își păstrează propria ei personalitate. Însă, în Eva și în Adam era cuprinsă întreaga fire omenească. Prin urmare, faptul că Eva a păcătuit înseamnă că a murit tot neamul omenesc, că s-a despărțit de Dumnezeu. Adam a primit și el căderea Evei, și așa căderea neamului omenesc a ajuns deplină. Ei însă n-au priceput ce au făcut, ci numai după aceea au conștientizat și s-au rușinat, au simțit că au făcut un rău, și de aceea s-au ascuns de Dumnezeu. Atunci Dumnezeu a fost silit să strige: „Adame, unde ești?” Cei doi au căzut într-o mare nebunie, și de aceea Dumnezeu i-a lăsat să alunece spre mai rău, și nu spre mai bine. Cu toate acestea, nu L-au alungat pe Dumnezeu din viața lor nici atunci când i-a pedepsit, nici atunci când i-a ocrotit, ci dimpotrivă, și-au dorit izbăvirea din stricăciune. Dar Dumnezeu a rămas un prigonit până când a venit „plinirea vremii” (Gal. 4, 4) și s-a copt nevoia venirii Sale. Atunci a revenit și S-a unit cu noi. Lucrul acesta s-a realizat prin chenoza celei de-a doua Persoane a Sfintei Treimi, prin smerenia Lui, prin preluarea de către El a firii omenești și prin înălțarea Lui la cer. Să vedem acum ce spune slujba despre arhanghelii Mihail și Gavriil. Prima stihiră de la Vecernie îl numește pe Mihail „prealuminos ajutor de la Dumnezeirea cea-întrei-Sori”. Mihail este conducătorul și descoperitorul puterii și lucrărilor lui Dumnezeu, mai ales al celor care au loc dintr-odată, sau al energiilor lui Dumnezeu care îi nimicesc pe păcătoși și pe vrăjmași. Lovește răul ca o catapultă, dar vine și pe neașteptate în ajutorul celor care străbat perioade foarte grele pentru viața lor, clipe înfricoșătoare și de nesuportat, și de aceea îl numim „ajutător prealuminos”.

Adjectivul „prealuminos” arată strălucirea lui și bucuria pe care o transmite oamenilor. Mihail nu produce frică, ci dimpotrivă, aduce veselie. Este prezent neîntrerupt înaintea lui Dumnezeu, plin de strălucire și de bucurie, arătând astfel că ajutorul pe care-l avem de la Dumnezeu,

fie că e om, fie că e înger, nu se poate să fie un melancolic, un plictisit, un amărât. Dacă cineva simte cât de puțin Dumnezeu, i se vor schimba de îndată întreaga sa existență, chipul și sufletul său.

Dar Mihail stă înaintea lui Dumnezeu ca să împlinească poruncile Făcătorului a toate, adică pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu înaintea oamenilor și pentru a le sluji. El rânduiește lucrurile pentru cei înfometăți, pentru cei însetăți, pentru naufragiați. Pentru ca Mihail să se grăbească și să se afle într-o clipită lângă noi, nu e nevoie de o întregă procedură, ci numai de un semn al lui Dumnezeu'.

Gavriil, așa cum spun troparele lui, este „cel care ne descoperă taina dumnezeiască și cu adevărat mare“. Ni-L descoperă pe Hristos în toate întâmplările din Sfânta Scriptură și din viața zilnică. Gavriil ne descoperă tainele împărăției cerurilor și ale Sfintei Treimi, mai ales ale întrupării Cuvântului. Când Dumnezeu are nevoie să ne înalte inima sau vederea la Sine însuși, îl folosește pe Gavriil, îngerul celor contemplativi, iar el ne plinește toată dorirea duhovnicească. Imnograful îl numește „sol al sufletelor noastre“, mai cu seamă în stihira a cincea și a șasea, pentru că este, prin excelență, solul omului care îl caută pe Dumnezeu. Căutarea lui Dumnezeu se materializează în simțirea, în siguranța și în trăirea comuniunii și a împărtășirii de viața lui Dumnezeu. De asemenea, pentru ca cineva să-L poată cunoaște întrucâtva pe Dumnezeu și să-L iubească, are nevoie de o puternică părtășie sufletească la Dumnezeu. La această comuniune și părtășie la Dumnezeu ajută, prin excelență, Gavriil, marele arhistrateg. Lucrul acesta îl spune cea de-a patra stihiră: „Mintea cea mai înainte de veci, Gavriile, te-a făcut lumină de-a doua prin părtășia la cele dumnezeiești, ca să luminezi întreaga lume.“ Acești doi arhangheli, Mihail și Gavriil - Gavriil înseamnă „Dumnezeu și omul“ -, domnesc în sărbătoarea de astăzi, și împreună cu ei, și celelalte minți îngerești.

Să vedem acum Paremiile de la Vecernie, pentru că acestea, alături de Conduc și de Icos, sunt cheile care ne tâlcuiesc sărbătoarea sau viața sfântului prăznuit. Probabil că le-ați citit cu toții înainte să veniți la biserică. Cine merge la biserică nepregătit nu cred că poate fi vorba să priceapă ceva din slujbă, pentru el nu va fi valabil cuvântul: „Gata este inima mea, Dumnezeule!11 (Ps. 107, 1); inima lui nu este gata și Dumnezeu n-o să-i dea nicio atenție.

Prima pemie este din Iisus Navi (5, 13-15): „S-a întâmplat pe când Iisus era în Ierihon.“ Moise i-a eliberat pe evrei de egipteni. Dar a fost nevoie de atâția ani ca să ajungă în pământul făgăduinței, timp în care toți cei care porniseră din Egipt au murit în pustie. Printre aceștia a fost și prorocul Moise, un om unic, foarte postitor, cu multă rugăciune, prieten ales al lui Dumnezeu și văzător de Dumnezeu. Prin post și înfrânare, Moise l-a văzut pe Dumnezeu și a condus miile de oameni tari la cerbice, care, pe cât se împărtășeau de Dumnezeire, pe atât se oșteau împotriva lui Dumnezeu.

După moartea lui Moise, petrecută în afara pământului făgăduinței, conducerea iudeilor a fost preluată de Ii' sus Navi. El a fost

nevoit să împlinească o faptă măreață: să cucerească cetatea întărită a Ierihonului, trecând mal întâi râul Iordanului. Textul pemei ni-L arată pe Iisus în preajma Ierihonului, ceea ce arată că reușise deja să treacă Iordanul, fără ca dușmanii să-l sesizeze, (du toate că aceștia și-au dat seama de cum stau lucrurile, totuși, pentru că socoteau Iordanul de netrecut - în acea perioadă apele lui erau foarte crescute -, nu au lăsat o oaste ca să-i supravegheze malurile, și așa Iisus a reușit să-l treacă. Această faptă a lui Iisus, realizată, desigur, din porunca lui Dumnezeu, a fost o mare reușită și a rămas în istorie.

După trecerea râului, Iisus le-a poruncit iudeilor să ia douăsprezece pietre din râu și să le aducă în locul unde urma să-și așeze tabăra, ca să le pună acolo spre amintirea veșnică a minunii. Totodată, s-a îngrijit să rânduiască și douăsprezece pietre în Iordan, ca să rămână înfipite înaintea ochilor nevăzutului Dumnezeu, Care le vede pe toate, înaintea îngerilor și a tuturor oamenilor (Iis. Nave 4, 5).

Pemnia continuă: „Și ridicându-și Iisus ochii, a văzut un om stând înaintea lui“ (5, 13). Aici este vorba fie despre arătarea unui sfânt, fie despre o teofanie. Potrivit cu tâlcuirea Bisericii, sub înfățișarea omului care s-a arătat se ascundea arhanghelul Mihail. îngerii se înfățișau ca tineri foarte frumoși, ca să arate slujirea și comuniunea lor cu oamenii. Dumnezeu i-a făcut pentru noi, însă îi folosește și pentru propria Sa slavă. „A văzut un om stând înaintea lui, și acela avea în mână o sabie scoasă“ (5, 13). Cuvântul „stând“ înseamnă „drept, în picioare“. Este cu neputință ca îngerul să șadă sau să întârzie. Ingerul este iute, foarte rapid, întotdeauna gata. Din această însușire a îngerilor provine și numele „Grigorie“. Mihail - dacă într-adevăr era Mihail - avea sabia gata pregătită ca să poată acționa neîntârziat, lucru care arată legătura îngerului cu omul, faptul că lucrarea lui este pe de-a-ntregul gata de acțiune, simultaneitatea dintre prezența și lucrarea sa. Oriunde se înfățișează îngerul, el se înfățișează acționând. Niciodată nu este fără lucrare, pentru că este o lumină provenită de la Dumnezeu, în mod evident mai joasă, mai îngroșată decât a Dumnezeirii, dar, fiind lumină, lucrarea lui este neîntreruptă. Gerunziul „stând“ arată și acțiunea de urmărire cu privirea.

Cine stă drept privește la ceva. Prin urmare, înțelesul stării în picioare cuprinde și sensul vederii, al relației, al comuniunii cu Dumnezeu, iar în cazul de față, și cu omul.

„Și apropiindu-se Iisus, i-a spus: «De-al nostru ești, sau dintre dușmani?» (5, 13). îngerul s-a arătat ca om, și de aceea Iisus l-a socotit un soldat și l-a întrebat: „Ești dușman - pentru că tot locul era plin de dușmani - sau ești de-al nostru?“

„Iar acesta i-a spus: «Eu sunt arhistrategul puterii Domnului și am venit acum» (3, 14). Cel care s-a arătat răspunde cu fraze scurte, vrednice de Dumnezeu, fără vorbe multe. Substantivul „arhistrateg“ ne poate conduce la concepția că e vorba de o arătare a lui Hristos, pentru că și Hristos este considerat un războinic, și încă foarte crâncen, așa cum este

înfățișat și omul de aici. Așadar, se poate să fi fost și Fiul lui Dumnezeu, dar noi primim tâlcuirea potrivit căreia era arhanghelul Mihail.

"Arhistrategul puterii Domnului" Dacă este vorba despre Hristos, atunci cuvintele „puterea Domnului” arată că Hristos este dreapta Tatălui, puterea Lui, Cel prin care Tatăl le lucrează pe toate. Dacă însă este vorba de arhanghelul Mihail, expresia arată că Mihail este descoperitorul puterii lui Dumnezeu. "Am venit acum" înseamnă „stau drept și sunt gata cu sabia scoasă”. Acum Iisus Navi și-a dat seama că este vorba despre o arătare și „a căzut cu fața la pământ și i-a spus: «Stăpâne, ce poruncești slugii tale?»" (5, 14). Din această faptă se vede că Iisus Navi a socotit persoana care s-a arătat drept Dumnezeu însuși, și de aceea îi dă numirea exclusivă de „Stăpân”.

Iudeii erau obișnuiți cu arătările de îngeri, dar în fiecare persoană mai presus de fire îl vedeau mai ales pe Dumnezeu. Chiar și când era un înger, ei vedeau persoana lui Dumnezeu. Lucrul acesta îl întâlnim și la Avraam, și la toți patriarhii, și la strămoșii Vechiului Testament. Nu se îndeletniceau cu întrebări scolastice: „O fi înger? O fi Dumnezeu?, ci în toți îl vedeau pe Dumnezeu. De aceea Iisus i-a zis: „Stăpâne, ce poruncești slugii tale?”

Răspunsul arhistrategului la prima întrebare a lui Iisus a fost scurt și desăvârșit. „Tocmai am venit de sus - a zis - ca să-ți pregătesc calea, să-ți dăruiesc biruința. Știu că problema ta este cum să pătrunzi în Ierihon, și pentru aceasta am fost trimis din cer.” Răspunsul îngerului vine printr-o scurtă propoziție, iar răspunsul lui Iisus este vrednic de Dumnezeu: „Stăpâne, ce poruncești slugii tale?” Inchinându-se persoanei dumnezeiești și numindu-se pe sine „slugă”, Iisus întreabă: „Ce trebuie să fac? Ce poruncă îmi aduci din cer? Cum trebuie să mă port în aceste clipe?” Atunci, arhistrategul i-a răspuns: „Dezleagă-ți încălțăminte din picioarele tale, pentru că locul pe care stai este sfânt! Și a făcut Iisus așa” (5, 15). Toate întâmplările din viața lui Iisus Navi au o anume asemănare cu întâmplările din viața lui Moise, ceea ce dovedește că Iisus Navi a umblat pe urmele aceluia și i-a continuat lucrarea, în realitate lucrarea lui Dumnezeu. Când Dumnezeu l-a chemat, din rug, pe Moise, ca să elibereze poporul din robia egiptenilor, i-a spus: „Scoate-ți sandalele, pentru că locul pe care stai este sfânt!” (cf. Ieș. 3, 2-6). Același lucru îl repetă și în acest moment, cu deosebirea că acum nu mai există elementul văzut al rugului, ci prezența îngerului. Această prezență arată că locul este sfânt, fiindcă aici nu calcă picioarele îngerului, ci ale Celui-singur-sfânt. Prin urmare, tot locul este un templu.

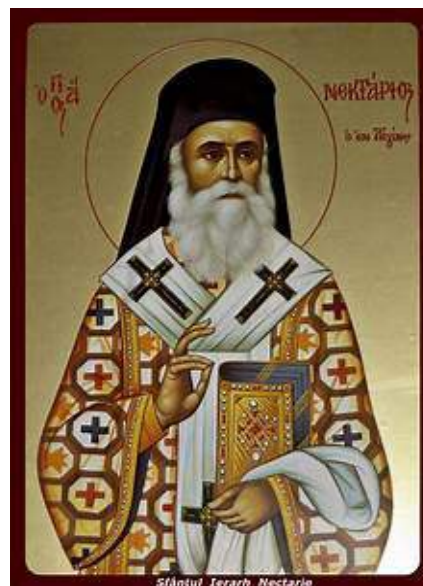
De ce spune îngerul asta? Iisus avea o minte de general și îi avea în vedere pe dușmanii înfricoșători care îi înconjurau. Pentru ca Dumnezeu să-l desprindă de acest gând, i-a zis: „Nu te uita împrejur, nu te uita la cele văzute, nu te uita la cele ce se petrec, privește în adâncime: dușmani nu există! Locul nu este al dușmanilor, ci este sfânt. «Locul pe care stai este sfânt.»” Iar el și-a scos de îndată încălțările, dovedind astfel că a văzut locul acela ca fiind purtător de Dumnezeu.

În sfârșit, problema care îl preocupa pe Iisus nu era îngerul, ci faptul că Dumnezeu este acolo unde e îngerul; cu atât mai mult dacă credea că cel ce s-a arătat este însuși Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu. Arătarea îngerului caracterizează începutul călătoriei lui Iisus, pentru că Iisus avea să ducă cea mai crâncenă luptă pentru ca israelitenii să intre în locul pentru care au fost rânduiți mai dinainte.

Înțelesul vedeniei - acel înțeles care îi dă tărie lui Iisus, pentru că acesta va fi transmis la poporul său - nu este faptul că îngerul e împreună cu noi, ci faptul că „locul (...) este sfânt”. Singura noastră întărire este amintirea sfințeniei locului, amintirea faptului că aici umblă Dumnezeu. Iisus pleacă cu această amintire și transmite israelitenilor mesajul că Dumnezeu este aici, și prin urmare, Dumnezeu este cu noi.

În Biserica noastră avem tot felul de vedenii, dar puterea pe care o primim din acestea nu stă în vederea lor. Puterea stă în experiența, în amintirea, în cunoștința a ceea ce se află aici. Același lucru este valabil pentru toate teofaniile. Să ne amintim de lucrul acesta în timpul studiului nostru duhovnicesc de la chilie și să-l căutăm! În lupta noastră duhovnicească nu putem fi puternici dacă, în locul oricărei alte puteri, nu avem acest simțământ că aici, unde mă aflu, aici este și Dumnezeu. Doar acest lucru ne conferă toate posibilitățile de înaintare.

Arhimandrit Emilianos Simonopetrul

Sfântul Ierarh Nectarie din Eghina

Este aproape singurul Sfânt a cărui infatisare o cunoaștem " de la propria sa persoană ", infatisare în care i se oglindeste lumina launtrică. Vederea duhovnicească este cea care poate descoperi în persoana preasmeritului monah din Eghina un mare Parinte al Bisericii, care este împodobit cu harul savarsirii minunilor.

La sfântul nostru Parinte nimeni nu poate afla numai o parte sau o invatatura unidimensionala, fiindca a fost o personalitate desavarsita si totala, o alcatuire universală la care participa toate aspectele Ortodoxiei, o intruchipare dumnezeiasca a tuturor virtutilor, un suflet cu multe camari, daruit cu prisosinta cu harurile Sfântului Duh, stralucind de cunoastere dumnezeiasca si de stiinta omeneasca.

Sfântul Nectarie a fost de buna seama un carturar si un intelept ierarh, un teolog erudit si un dascal al Bisericii. Dumnezeu insa, daruindu-i harul tamaduirii, care aprinde mai ales evlavia poporului, a dorit ca el sa fie un sfânt popular potrivit cu vremea noastra, dar si un instrument al innoirii credintei secatuite din inimile multora. Dumnezeu a voit ca unora sa le dovedeasca prin el si prin semne exterioare ca exista, iar altora a voit sa le arate ca Sfântul este o lumina a Ortodoxiei, de vreme ce, cum am spus, " inima acestui popor s-a invârtosat " si in loc sa-L caute in inimile lor pe Dumnezeu, trairid in traditia duhovniceasca, ei " cer semne". Si in nesfarsita Sa iubire de oameni Dumnezeu le da "semne". Poporul va fi intotdeauna popor.

Pe Sfântul Nectarie il durea suferinta semenilor si de aceea a cerut de la Domnul Harul tamaduirii. Vindecandu-i inasa pe cei ce sufereau de boli fara leac, atat Dumnezeu cat si Sfântul nostru Parinte doreau de la dansii ca dupa tamaduire sa se caiasca si sa-si schimbe viata si sa urmeze voia lui Dumnezeu; acelasi lucru il cereau si de la cei ce aflau ca exista Dumnezeu si ca El ii iubeste pe oameni. Credem, cum am mai spus-o si inainte, ca in conditiile vietii morale si spirituale de astazi nenumaratele vindecari ale unor boli incurabile sunt predica cea mai eficienta in randul poporului nostru, care, fiind "tare de urechi", "cere semne", pe care Dumnezeu i le da.

Sfântul Nectarie nu este doar un sfânt facator de minuni. Nu este doar un doctor fara de arginti. Este si un dascal al celor care vor sa fie izbaviti de necazuri. Este un dascal al rugaciunii, un frate mai mare care vrea sa mergem pe drumul batatorit pe care au mers si altii inaintea noastra. Si au ajuns la lumina...

Sfântul Nectarie a ramas in inimile crestinilor ca unul dintre marii eroi care au dus crucea suferintei. Prigonit ca episcop de catre alti slujitori ai altarului, el a ramas cu aceeasi inima tânara, cu aceeasi inima plina de nadejde in Dumnezeu: suferintele nu l-au ocolit pâna la sfârșitul vietii. Insa, cu rabdare le-a biruit pe toate. Si mucenicia nesângeroasa a suferintei l-a transformat intr-un stâlp al Bisericii, l-a transformat intr-un prieten si intr-un ajutor al tuturor credinciosilor care poartă crucea suferintei.

Rugaciune catre Sfântul Ierarh Nectarie

O, preasfinte si intru tot laudate, mare facatorule de minuni Nectarie, primeste aceasta putina rugaciune de la noi, nevrednicii robii tai, caci catre tine, ca la un adevarat izvor de tamaduri si grabnic folositor si ajutor preaminunat scapand si catre sfânt chipul icoanei tale privind, cu lacrimi fierbinti ne rugam tie: vezi, sfinte, durerile noastre, vezi saracia si ticalosia noastra. Vezi ranile sufletelor si ale trupurilor noastre. Ne rugam tie, Sfinte Ierarhe Nectarie, grabeste de ne ajuta cu neincetatele si sfintele tale rugaciuni si ne sprijineste pe noi, robii tai. Ia aminte la suspinele noastre si nu ne trece cu vederea pe noi, ticalosii si scarbitii, ca stim, sfinte al lui Dumnezeu, ca si dupa mutarea ta din viata aceasta trecatoare cine a nazuit la ajutorul tau si cu credinta ti s-a rugat nu a ramas neajutat.

Ca cine te-a chemat intru ajutor si nu l-ai auzit? Sau cine, in dureri fiind si alergand spre ajutorul tau, nu i-ai usurat suferinta?

Minunile si ajutorul tau ne-au facut si pe noi, ticalosii si scarbitii, sa te chemam sa ne vii in ajutor. Stim, o, alesule ierarh, de multimea tamaduirilor pe care le-ai facut, nou doctor fara-de-arginti aratandu-te. Nu cunoastem nici suferinta si nici durere pe care sa nu le poti alina.

Nu cunoastem nici o boala careia tu sa nu ii poti aduce tamaduire, dar mai mult decat atat, nu numai ca ai tamaduit boli despre care doctorii ziceau ca nu pot fi tamaduite, ci si pe multi bolnavi i-ai ajutat sa se intareasca in credinta si in rabdare, si sa ia plata de la Dumnezeu pentru osteneala lor.

Ingenunchind, ne rugam tie, Sfinte Ierarhe Nectarie, ca sa te rogi pentru noi lui Hristos, Cel Ce n-a trecut cu vederea rugaciunile tale cele jertfelnice, ci te-a intarit si te-a primit in cerestile locasuri.

Catre Acela roaga-te, ca sa fim si noi ajutati si miluiti cu rugaciunile tale, si din pagube si necazuri izbaviti, ca sa binecuvantam pe Dumnezeu Cel in Treime laudat, totdeauna, acum si pururea si in vecii vecilor. Amin!

Cantare de laudă la Sfantul Ioan Gură de Aur

de Sf Nicolae Velimirovici

Pomenirea Sfantului Ioan Hrisostom

Sfantul Ioan Gură de Aur s-a născut la Antiohia în anul 354. Tatăl lui, Secundus, a fost mare comandant de oști în armata imperială [Stratilat], iar mama lui s-a numit Anthusa. Fiind dotat cu geniu intelectual și studiind în profunzime filozofia greacă, tanărul Ioan a văzut la sursă cat de nesatisfăcător și în final, de dezgustător este păgânismul elenist. Prin studiu și trăire el a văzut că numai Credința Creștină răspunde setei neostoite de adevăr a sufletului și minții omeneste, și a îmbrățișat-o cu ardoare.

Tanărul aristocrat Ioan a primit Sfantul Botez din mâinile marelui Meletie, Patriarhul Antiohiei, precum mai tarziu au primit și părinții lui Ioan Sfantul Botez. După moartea părinților lui, Ioan s-a tuns monah și s-a dăruit pe sine tuturor asprelor nevoițe călugărești.

El apoi a scris celebrul tratat *Despre Preoție*, iar după ce l-a încheiat, i s-au arătat lui în vedenie Sfinții Apostoli Petru și Pavel care i-au prorocit o viață de mare misiune, de mare har, și de mare suferință. Când a fost să fie hirotonit întru preot, îngerul lui Dumnezeu s-a arătat simultan lui Ioan și Patriarhului Flavian (succesorul Sfintului Meletie la Scaunul Patriarhal al Antiohiei). Pe când Patriarhul oficia slujba hirotoniei, mulțimea a putut vedea un porumbel alb strălucitor zburand deasupra capului celui care se hirotonea, Ioan. Covarșitorul său har de înțelepciune, de viață ascetică, și de putere în cuvânt, a făcut ca Sfântul Ioan să fie chemat a fi Patriarh al Constantinopolului de către împăratul Arcadie.

Ca Patriarh al Marii Cetăți el a păstorit Biserica lui Dumnezeu timp de șase ani, cu o ardoare a sfințeniei și o înțelepciune poate fără egal în Istoria Bisericii. El a trimis misionari la celții păgâni și la sciți și a desființat simonia [compararea preoției cu bani] în Biserică, scoțand mulți episcopi din scaune, care fuseseră hirotoniți astfel.

El a extins larg lucrările caritabile în Biserică și a alcătuit randuiala Dumnezeieștii Liturghii care îi poartă numele. El i-a rușinat cu putere pe eretici, a dat pe față nelegiuirile împărătesei Eudoxia care otrăveau viața publică și moralitatea poporului, și a dăruit Bisericii tezaur neprețuit și nesecat de scrieri, omilii, predici, și talcuiri la Sfintele Scripturi, izvorâte din mîntea și gura lui de aur. Poporul creștinesc l-a adorat, invidioșii l-au urât de moarte, iar nelegiuirea Eudoxia l-a alungat de două ori în exil.

Sfântul Ioan Gură de Aur a petrecut în exil un total de trei ani, și în exil a și murit, în satul Comana din Georgia, în ziua Praznicului Înălțării Sfintei și de Viață-Făcătoarei Cruci, la 14 septembrie, anul 407.

Mai înainte de săvîrșirea lui, Sfinții Apostoli Petru și Pavel i s-au arătat iarăși, precum i s-a arătat și Sfântul Sfințit Mucenic Vasilisc (Episcopul Comanilor, pomenit în ziua de 22 mai), în a cărui biserică a și primit pentru ultima oară Sfantă Impărtășanie.

Ultimele lui cuvinte rostite pe pămînt au fost acestea:

Slavă lui Dumnezeu pentru toate.

Rostindu-le, sufletul sfant al acestui Mare Sfant al Bisericii a ieșit din trup și s-a înălțat către Domnul.

Sfanta Biserica pre Hrisostom slăvește,
Pre Gură de Aur, de Domnul iubit,
Pre-Athletul lui Hristos, Neasemănatul,
Pre lauda Bisericii, și frumusețea Ei.
El minte adancă avut-a, cu totul de aur,
De aur a fost și-adancă inima lui:
Din ea pe-a lui limbă de aur izvorît-au
Cuvintele vieții, ca din trambiță de cleștar.
El astfel descoperit-a credincioșilor
Ale tainelor adancuri,
Scoțand de-acolo nouă piatra de mult
preț.
A lui minte de înger pătruns-a pân ' la
ceruri,
De-acolo aducand credincioșilor adevărul
vieții,
Dumnezeiesc.
Adevărate pururi sunt cele de el
descoperite,
El pre toate dăruitu-le-a. Domnului
Hristos.
El dat-a pe față chipul had al păcatului,
Și arătat-a îndată chipul virtuții cel bun.
El descoperit-a nouă scumpe și adânci
taine,
Frumusețea toată a Raiului, spre care să
țintim.
El fost-a Evanghelist, talcutor al Scripturii,
izvoritor de duhovnicească bucurie,
Zilot apostolic al dreptății lui Hristos.
El schinguit a fost precum muceniei,
Al lui chin el primit-a ca pe-a mantuirii peceți.
El pană la sfârșit alergat-a cu sfințenie,
Și pentru aceasta Biserica pururea-l slăvește
Pre Sfantul Hrisostom.

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteti vedea si prin dispozitivele dvs.
electronice făcând click pe pagina de
internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

Sf Nicholas Romanian Church, NY